

bytka shora uvedená ve prospěch dočasných držitelů pozemků, pro něž nová vložka čís. 619 byla zřízena, kterýžto zápis byl proveden v pozemkové knize. Podle prohlášení ze dne 4. února 1915 byla do vložky čís. 619 zapsána ještě stavební parcela čís. kat. 74/2, která jen nedopatřením nebyla pojata do kupní smlouvy ze dne 12. února 1912. Podle notářského spisu z 5. října 1926 postoupila Arnoštka D-ová od panujícího statku vl. čís. 619 stavební plochu čís. kat. 74/2 s domem čís. pop. 152 a dvě části parcely čís. kat. 209/1, označené čís. kat. 209/3 se všemi právy, jak ona sama usedlosti této užívala, žalovaným. Žalovaní tvrdí nyní, že tím, že nabyli část původní parcely čís. kat. 209/1, označené nyní kat. čís. 209/3, nabyli také služebnosti chůze, jízdy a hnaní dobytka přes dvůr žalobcův čís. 8, kdežto žalobci to popírají, ježto prý bez jejich souhlasu nelze služebnost na části parcely č. kat. 209/1 oddělené od vložky čís. 619 převést. Jak z kupní smlouvy ze dne 12. února 1912 plyne, byla služebnost chůze, jízdy a hnaní dobytka zřízena pro veškeré nemovitosti do vl. čís. 619 zapsané v celku, tudíž i pro pozemek čís. kat. 209/1. Služebnost ta měla sloužiti k prospěšnějšímu nebo pohodlnějšímu užívání panujícího statku (§ 473 obč. zák.). Tento účel vztahuje se nejen na celý panující statek, nýbrž i na každý jeho díl a byla s každým jednotlivým dílcem spojena služebnost jako věcné právo. V případě fysického rozdělení panujícího pozemku zůstala každá oddělená část oprávněnou k výkonu služebnosti (§§ 485 a 844 obč. zák.). Než vše to platí jen potud, pokud takovýmto rozdělením nenastalo nadměrné zatížení služebného statku, na něž strany při ujednání služebnosti počítati nemohly nebo podle smluvního úmyslu nepočítaly, neboť podle § 484 obč. zák. nesmějí býti služebnosti rozšiřovány, nýbrž spíše, pokud to jejich povaha a účel zřízení dovoluje, musí býti zúžovány. S tohoto právního hlediska nižší soudy spornou věc neposuzovaly a zůstalo proto řízení v nižších stolicích v naznačených směrech kusým. Bude proto třeba zjistiti, jaký byl stav statku panujícího, zejména parcely čís. kat. 209/1, po případě i parc. čís. kat. 74/2 v roce 1912 proti roku 1926, kdy žalovaní dílce čís. kat. 209/3 a parcely čís. kat. 74/2 nabyli, dále, zda vykonáváním služebnosti žalovanými by nenastalo nadměrné zatížení služebností statku žalobců, na něž strany, kupní smlouvu uzavírající, nepomýšlely a ani pomýšleti nemohly. V tomto směru bude tudíž třeba řízení v první stolici podle § 182 c. ř. s. doplniti a učiniti příslušná zjištění, bez nichž nelze dovolacímu soudu s jeho právního hlediska spornou věc rozhodnouti.

Čís. 9658.

Právem, činícím výkon exekuce nepřipustným (§ 37 ex. ř.), jest i domnělé vlastnictví (§ 372 obč. zák.).

(Rozh. ze dne 15. února 1930, Rv II 448/29).

Žalobě třetí osoby, by exekuce na movitosti byla prohlášena za nepřipustnou, procesní soud první stolice vyhověl, ježto žalobkyně prokázala platný důvod nabývací a pravý způsob nabytí držby. Odvolací soud napadený rozsudek potvrdil.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody :

Dovolatel, uplatňuje jen dovolací důvod čís. 4 § 503 c. ř. s., snaží se především doličiti, že v případech, v nichž žalobce opírá vylučovací žalobu podle § 37 ex. ř. o právo vlastnické k věcem, jichž vyloučení z exekuce se domáhá, jest povinen, by podal přesný důkaz o nabytí vlastnictví ve smyslu §§ 369 a násl. obč. zák., jak tomu jest při pravé žalobě vlastnické. Pokud dovolatel tímto zcela všeobecně vysloveným názorem zřejmě naznačuje, že vylučovací žalobu podle § 37 ex. ř. opřenou o právo vlastnické nelze opodstatniti vlastnictvím, pro něž platí právní domněnka § 372 obč. zák., nelze mu dáti za pravdu. Exekuční řád sice nevypočítává práva, činící výkon exekuce nepřipustným, avšak ani v nauce ani v soudnictví není sporu, že k těmto právům patří v první řadě právo vlastnické, a to nejen vlastnictví v pravém smyslu slova (§ 369 obč. zák.), nýbrž i vlastnictví domnělé, jež zákon přiznává tomu, kdo nabyl držby věci bezelstně, platným důvodem právním a pravým způsobem, neboť i takový nabyvatel považuje se za pravého vlastníka (§ 372 obč. zák.). Stačí tudíž k opodstatnění žaloby vylučovací podle § 37 ex. ř. i důkaz, jehož se vyhledává při žalobě z domnělého vlastnictví (actio publiciana), a aspoň tento důkaz se žalobkyni podle zjištění odvolacího soudu zdařil.

Čís. 9659.

Prozatímní opatření.

K zajištění nároku na individuální plnění, by se odpůrce zdržel jistého jednání (§ 15 zákona o nekalé soutěži), není nebezpečí hrozící náhradnímu nároku na odškodné ani nutným, ani postačujícím, nýbrž záleží na tom, zda hrozí či nehrozí nebezpečí nároku na původní, individuální plnění.

(Rozh. ze dne 20. února 1930, R I 42/30).

Žalobce, vystoupivší zdržovací žalobou podle zákona o nekalé soutěži, navrhl, by k zajištění žalobního nároku bylo povoleno prozatímní opatření 1. záповědí podle § 382 čís. 5 ex. ř., by se žalovaná firma zdržela označování svého zboží číselnými značkami platnými pro zboží téhož druhu strany žalující, a by se zdržela jakéhokoliv užívání katalogů Alpača-stříbro z roku 1928, 2. uschováním podle § 382 čís. 1 ex. ř. katalogů strany žalované. Soud první stolice návrh zamítl, rekursní soud zrušil napadené usnesení a uložil prvému soudu, by,